

Kopi.

Kvalstad 12. desember 1942

Minne Svært Hjerland.

Det er lett både å forrenna seg og for-
lova seg no for tida. Eg sa da' vi var
på Hjerland at du skulle kjøpe
"Bølger i Aldersund" og skulle gjerne kjøpe
den boka. Ho er for det fyrste god, og so
handlar ho om folk og hendingar på Ro-
sendal - Halsnøykanten. Straks vi kom til
Stavanger, for eg inn i ei bokbutikk, - boka var
utseld der. Om dei hadde ho fant i byen?
Nei sikkert ikkje. Ho var visst i det heile
vanskeleg å få. På telegraferte eg til
bokværdaren min, Nortli, og bad han hjelpe
meg, og sende meg eit innbunde eksemplar
av "Bølger i Aldersund" til Kvalstad. På
vi kom heim låg der borte eit brev frå Nortli.
Han hadde gjort alt han kunne, men greidd
ikkje skaffe boka. Men forlaga, Aschehoug,
vona å få sendt ut nytt opplag med
det fyrste.

Eg har vunta í leygste lase om bóga skulde
vise seg í bógaandlaglaga att, mun enno er
hó stýri á fái, og derfor sender eg deg "Bás
bláname" til á byrja með. Eg veit dú er grádig
effer díst, um stýri alle slag. Fíkelbúndelen hér
er stýri god, innhalde kúnde vore býugre og
formen mygji mygji betre. Men dú er stýgformar
og stakkaravar, og eg trúir dú hér og finn
sámt dú lídar - Í det same skal eg fortelja
deg nokko: Eg emnar þá ei mj dístsamlung,
som eg trúir skal bli mi beste, mun eld kan
ta ár og dag fór eg torer gje henne út. Fítelen
skal vera: "Eg ella meg til gje stebod"
Og í den bóga tek eg með Níerlanddítale, som
dú kanstýri minnest stob í "Súmmhordland"
ein gong. Eg har vólt þá det so det bliv
betre, ja eg trúir det er godt. Í same
búndelen gjeim ein fedrelandsong til á
sta. Hér er ~~stakkaravar~~ han:

Hér er laude slíp vi fann det
í Várherrastakkar hand.

skrínt og magert men og fagert
únder fíkelbrand

Jugustad er húmleu klárar
nár han fyrst er klár, -

aldri sag ein slík várar

som vár vottu vár.

~~Redd. AAA~~

Stormen roet oss, herin lot oss,
men vi heldt vår post.

Line lærde oss å harde
både soolt og frost.

Men so kom det vår i vinden,
eiusti kom ein gløtt, -
og so såg vi Gyltrekin den
stader like stød.

Som ei seite langt der ute
i ein herrens ver

vidt i salte ishavspråte
vidt vi kva det er

fra litt varme under vesten,
trø på ein attål,

og so overlet vi resten
til vår vesle båt.

Her vi yrka, her vi dygga
alt vi hadde kjært.

Handsens gjoda gav oss føda,
alt var modernart.

I vårt sinn er tenais og tenattar,
hav og fjell og elv,

vidt i varme vinteratta
nordfjosgata sejelv.

Kan du ana kven vi rana
dette laude fra?

Jau, som fura og som grana)

og det villet små
kom vi her og fast oss klora
i vår kvar liten sprekk.
Og kong Snau somätte jorda,
laul omrider vedt.

«

Tusindlære har del våra
i vår varetelt.

Det har valere fram med kára
for vår seige slott.

Det er vart med Gud og ara,
og i hjarte grunn,
sver vi: Soleis skal del vera
til vår siste stund!

— — —

Og so vil vi bæl, Katie og eg,
yusgå deg og kona og alle dine ei
god jul. Og et 1943 ma° bli det
åre som alle nordmenn vonar det
skal bli. — Gud si que vårt elyre
fedraland! —

Hjartelege helsingar

Olav Gullvåg